

Τι;

Εκατομμύρια άνθρωποι σήμερα σκέφτονται και μιλούν όπως ο Θωμάς. Η Μάρθα.

Υποθέτουν, πως αυτή είναι η μόνη προσέγγιση του θέματος, που αξίζει σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο.

Υπάρχει άλλη προσέγγιση απ' αυτή; Οπωσδήποτε ναι. Άσχετο αν κάποιος θα πουν πως μια άλλη προσέγγιση, ένα άλλο πρότυπο, μια άλλη δυνατότητα είναι αφελής και παράλογη. Δεν είναι επιστημονική. Είναι για οπισθοδρομικούς ανθρώπους.

Οι άνθρωποι χρησιμοποιούμε λόγια σαν αυτά όλες τις εποχές. Σαν να ήταν ανταπόδεικτα και προφανή. Και τα χρησιμοποιούν, επειδή όλοι το κάμνουν. Χωρίς σκέψη και συζήτηση.

Στην πραγματικότητα, οι ίδιοι πιστεύουν αυτές τις απλοποιήσεις τυφλά και απλοϊκά, έτσι, ώστε κάθε άλλη προσέγγιση να μη φαίνεται ούτε σοβαρή, ούτε άξια προσοχής.

Η φράση της Μάρθας αποτελεί συμπύκνωση της ατέρμονης ανάπτυξης της ανθρωπότητας. Το ανθρώπινο γένος τη θεωρεί ως το ύψος της σοφίας και τη μεγαλύτερη νίκη της λογικής. Άσχετο αν ο κόσμος μας είναι φτωχός. Ρηχός. Και πάνω από όλα απίστευτα πληκτικός.

Εάν γνωρίζω μόνο ό,τι βλέπω, αγγίζω, μετρώ και αναλύω, πόσο λίγα πράγματα γνωρίζω!

Φτάσαμε σήμερα σ' ένα σημείο που τα μηχανήματα και οι υπολογιστές να μπορούν να αγγίζουν, χειριστούν, χρησιμοποιήσουν αντικείμενα. Μπορούν να κάμουν ακριβώς μετρήσεις και προβλέψεις. Και καλύτερα από τους ανθρώπους. Συγκρίσεις. Κάμνουν ακριβείς παρατηρήσεις άψογα. Ακριβέστερα και επιστημονικότερα.

Δεν μπορούν όμως οι μηχανές να γεμίσουν από θαύμα. Από δέος. Να αισθανθούν. Να κινηθούν από τρυφερότητα. Να χαρούν. Να δουν οτιδήποτε δεν μπορεί να ιδωθεί με οποιαδήποτε μέτρηση ή ανάλυση. Ν' ακούσουν τους άρρητους ήχους που γεννούν τη μουσική και την ποίηση. Να κλάψουν. Να δείξουν εμπιστοσύνη.

Ο κόσμος μας έτσι γίνεται άχρωμος. Πληκτικός. Αχρειαστος.

Η Μάρθα τοποθετήθηκε διαφορετικά. Τήρησε δική της γραμμή.

Μάρθα λοιπόν ή Μαρία;

+ ο π.Γ

Η μητέρα μας

άθε χρόνο η Εκκλησία μας γιορτάζει την είσοδο της Υπερευλογημένης Θεοτόκου, της Παναγίας μας, στα Άγια των Αγίων.

Στο αποστολικό ανάγνωσμα της εορτής που είναι αφιερωμένο στην είσοδο της Υπεραγίας Θεοτόκου στο Ναό, ο απόστολος Παύλος περιγράφει πώς ήταν ο Ναός του Σολομώντα, που είναι η συνέχεια και η εξέλιξη της σκηνής του μαρτυρίου.

Ο Ναός είχε τρία διαμερίσματα. Στο πρώτο μέρος βρίσκονταν το χάλκινο θυσιαστήριο και η αυλή που μαζευόταν ο κόσμος.

Εκεί θυσίαζαν οι ιερείς τα διάφορα σφάγια, όπως τα πρόβατα, τα περισσότερα κλπ. Μετά ακολουθούσε ένα άλλο μέρος που ονομαζόταν «άγια». Σ' αυτό βρισκονταν η επτάφωτη λυχνία, η τράπεζα και η πρόθεση των άρτων. Στο διαμέρισμα αυτό, κάθε μέρα ένας ιερέας έμπαινε δύο φορές και θυσίαζε.

Το τρίτο και σπουδαιότερο μέρος του Ναού λεγόταν «Άγια Αγίων» και είχε μέσα του χρυσό θυματήριο και την Κιβωτό της Διαθήκης, η οποία ήταν καλυμμένη από παντού με χρυσάφι. Μέσα σ' αυτή υπήρχε η χρυσή στάμνα που περιείχε το μάννα, το ραβδί του Ααρών, που είχε βλαστήσει, και τις πλάκες της Διαθήκης. Πάνω δε από την Κιβωτό υπήρχαν δύο χρυσά ομοιώματα των Χερουβείμ, που την σκίαζαν.

Σ' αυτό το μέρος δεν έμπαινε κανένας παρά μόνον ο Αρχιερέας μια φορά το χρόνο. Ράντιζε με αίμα την Κιβωτό, αφού πρώτα παρακαλούσε το Θεό για τον εαυτό του και τους άλλους.

Μέσα σ' αυτόν τον ιερώτατο χώρο η Υπεραγία Θεοτόκος έμεινε 12 χρόνια, και κατά την παράδοση τρεφόταν από αγγέλους.

* * *

Ο μέγας μυστικός θεολόγος της Εκκλησίας μας Νικόλαος Καβάσιλας γράφει: «Η Παναγία είναι η πραγματική Κιβωτός της Διαθήκης, που κράτησε μέσα της όχι απλώς τις λίθινες πλάκες, αλλά τον ίδιο το Θεό που έγραψε τις πλάκες. Η Παναγία είναι το σταμνί, που κράτησε μέσα της τον Άρτο της ζωής, το Χριστό.

Η Παναγία είναι το ραβδί του Ααρών, που βλάστησε παράδοξα το Λόγο του Θεού. Όπως την Κιβωτό της Διαθήκης την σκέπαζαν με τα φτερά τους δύο χρυσά Χερουβείμ, έτσι την Παναγία την σκέπασε το Άγιο Πνεύμα και γέννησε το Χριστό.

Η Παναγία ήταν πιο ιερή από τα Άγια των Αγίων. Γι' αυτό και ο Θεός την έβαλε μέσα εκεί, για να φανερώσει σ' όλους ότι η Θεοτόκος πρόκειται να γίνει η σκηνή του Θεού. Η ίδια ήταν τα Άγια των Αγίων”.

* * *

Ο Κύριος, αυτό που γκρέμισαν ο Αδάμ και η Εύα, το αποκατέστησε. Εκείνοι με την παρακοή τους έφεραν τη σκλαβιά και το θάνατο. Ο Χριστός, αντίθετα, την ελευθερία και τη ζωή. Εκείνοι έκλεισαν τον Παράδεισο.

Ο Χριστός τον άνοιξε κάνοντας τους ανθρώπους ξανά πολίτες του. Όλα όμως αυτά έγιναν με το να γεννηθεί ο Κύριος από τη Θεοτόκο.

Έτσι “καθένας που είναι αντίθετος στο επίθετο “Θεοτόκος”, καθένας που αρνιέται στην Μαρία την ιδιότητα αυτή που η ευλάβεια της αποδίδει, δεν είναι αληθινός χριστιανός, γιατί με τον τρόπο αυτό είναι αντίθετος στο δόγμα της σαρκώσεως του Λόγου. Τούτο δείχνει το στενό σύνδεσμο που ενώνει δόγμα και λατρεία, τα οποία είναι αχώριστα στη συνείδηση της Εκκλησίας”. (Βλαδίμηρος Λόσκυ)

Αυτός είναι ο λόγος που σε πολλά λειτουργικά κείμενα το έργο του Κυρίου και η σωτηρία που αυτό έφερε, γίνεται προσφορά της Θεοτόκου στους ανθρώπους. Χριστός και Παναγία γίνονται δύο πρόσωπα αχώριστα. Κοιτάζοντας στην εικόνα το ένα αναθυμάται αναγκαστικά και το άλλο.

* * *

Επειδή η Θεοτόκος, ως μητέρα του Χριστού, δε μας σώζει μόνο, αλλά μας συμπαραστέκεται καθημερινά, ας της πούμε μαζί με τον Δαμασκηνό το Στουδίτη: “Κυρία Θεοτόκε, βασίλισσα και τιμή και δόξα των χριστιανών, υψηλότερα των ουρανών και καθαρωτέρα του ηλίου, Παρθένε πανύμνητε και ακήρατε, ελπίς των αμαρτωλών και λιμήν γαληνέ των χειμαζομένων υπό των αμαρτιών, βλέψον εις τον λαόν σου, ίδε εις την κληρονομίαν σου· πρόβατα, είμεσθεν άκακα και πεπλανημένα· λοιπόν φύλαξόν μας, λύτρωσαί μας από του νοητού λύκου, από του διαβόλου τας χείρας· διότι εσένα έχομε μεσίτιν, προστάτιν, βοηθόν· εις εσένα τας ελπίδας, αμαρτωλοί είμεσθε και τρέχομεν εις την βοήθειάν σου· μη μας αποδιώξης, μη μας οργισθής· βλέπεις, Παρθένε, τους πειρασμούς, βλέπεις τα κακά οπού μας επανέβηκαν, δια τούτο ενθυμήσου την συγγένειαν οπού έχομεν· ότι όλοι μας από ένα γένος είμεσθεν, και ημείς και εσύ, Θεοτόκε και μεσίτευσε και παρακάλεσε τον Υιόν σου, οπού τον εθήλασες, δια να μας σπλαγχισθή, να μας φιλανθρωπευθή, εδώ μεν να περάσωμεν ζωήν αβλαβή και ακινδύνευτον, εκεί δε να μας αξιώση της αιωνίας του βασιλείας”. (Χρ. Γκότσης)

“Οι Βυθομετρήσεις” είναι παράρτημα του περιοδικού “Πυρρός” της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουργιώτισσας (“Η ομάδα των Δώδεκα”). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουργιώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760